

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Η ΣΑΡΡΑ ἐν Κωνσταντινουπόλει. — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Τὸ δευτέρον ἦδν ἐλθοῦσα ἡ μεγάλη τραγωδὸς Σάρρα Bernhardt εἰς τὴν βασιλίδα ταύτην τῶν πόλεων, ἐποιήσατο ἑναρξιν τῶν παραστάσεων αὐτῆς, ὡς προεγράψαμεν, ἐν τῷ θεάτρῳ Βέρδν ἀπὸ τῆς παρελθούσης δευτέρας, καθ' ἣν ἐδίδαξε τὴν Καμελίαν (Dame aux Camélias) τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ. Περὶ τοῦ ἔργου τούτου τῆς νεότητος τοῦ λέοντος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἐγράψαμεν ἐν ταῖς πρώταις ἡμῶν Ἐπιθεωρήσεσιν. Ὡς συμπληρώσιν δὲ τῶν γραφέντων ἦδν, σημειούμεθα ὅτι ἡ Σάρρα Bernhardt ἀνέλαβε τὸ πρόσωπον τῆς Marguerite Gautier, ὅπερ διέπλαιεν ἡ Mlle Doche κατὰ τὸ 1852, κατὰ τὸ ἔτος 1884, ὅτε ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Porte-Saint-Martin ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα τοῦ Δουμᾶ.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν δὲ ταύτην ἐφάνη τὸ ζήτημα τοῦ πύλου τοῦ πατρὸς Duval, ὅπερ μεγίστην προῦκάλεσε συζήτησιν, προκλήθην ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου τοῦ Porte-Saint-Martin, συζήτησιν, ἥς μετέδχε καὶ αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς. Ἰδοὺ τὸ ζήτημα: Κατὰ τὴν τρίτην πρᾶξιν τῆς Dame aux Camélias ὁ Duval πατὴρ, ὃν ὑπεκρίνετο ὁ Lafontaine, παρουσιάζεται πρὸ τῆς Marguerite Gautier, ἣν ὑπεκρίνετο ἡ Σάρρα Bernhardt, κρατῶν τὸν πύλον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ καὶ ἐρωτᾷ: «ἡ δεσποινὶς Μαργαρίτα Γκωτιέ (Mlle Marguerite Gautier); — Εἰμαι ἐγώ», ἀπαντᾷ ἡ νεαρὰ γυνὴ. Ἐπὶ τούτῳ ὁ Duval θέτει ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πύλον, καὶ φέρει αὐτὸν ὅπως περιφρονήσῃ τὴν Μαργαρίταν καταστρέψασαν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐκδίδει δ' αὐτὸν μόνον μετὰ πέντε λεπτά, ὅτε αὕτη παρέδχε δείγματα τῆς ἀφιλοκερδείας αὐτῆς. Τὸ σκηνικὸν τοῦτο οὐδαμῶς εὐπρόσθετε τῷ ἀκροατηρίῳ: τὰ πέντε λεπτά ἐφάνησαν αὐτῷ ὥρα ὅλη· μικρὰ φρικτίαις ἀνυπομονησίας διήρχετο τὰς σειρὰς τῶν ἐδωλίων, πνοὴ δ' ἀνακουφίσεως ἐπέπνευσε ὅτε ὁ Duval ἀπεκαλύφθη. «Ἐπὶ τέλους!» ἐψιθύρισε ἡ αἰθουσα. Τούτων γενομένων, τῇ ἐπιούσῃ δευτέρᾳ ὁ κ. Sarcey, ἐρμηνεύων τὸ γενικὸν αἶσθημα, ἐπιπλήσσει τὸν ὑποκριτὴν καὶ κράζει πρὸς αὐτόν: «Κάτω τὸ καπέλλο (Chapeau bas)»! Ἄλλ' ὁ Δουμᾶς εὐθὺς ἀναδέχεται τὴν εὐθύνην τοῦ σκηνικοῦ, δικαιολογεῖ αὐτὸ οὐ μόνον διὰ λόγων ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ προσώπου ἀπορρεόντων, ἀλλὰ καὶ διὰ λόγων ἀπολύτων. «Κατὰ τὴν αὐτὴν περίστασιν, ἔγραψε, θὰ ἐπραττον τὸ αὐτό. Θὰ ἐχαιρέτων ἅπαξ μόνον, διότι ἐνώπιόν μου εἶχον γυναῖκα. εἴτα δὲ θὰ ἐπέθετον τὸν πύλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ὅπως καταστήσω φανερόν τῇ γυναικὶ ταύτῃ, ὅτι ἀποδοὺς τὸν προσήκοντα χαιρετισμὸν πρὸς τὸ ὄψλον αὐτῆς, λαμβάνω τὴν θέσιν ἀνδρός, ὅστις γινώσκει ὅτι αὕτη ἐν τῷ ὄψλῳ τούτῳ ἐπράξε καὶ τὸ συνάλλαγμα ὅπερ ἐπ' αὐτοῦ σύρει». Hors du mari age point de salut! Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ ἐφ' ἧς ἐρεϊδόμενος μᾶλλον ὁ Δουμᾶς ὑπερήσπισε τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, καθ' ἣν ὁ ἠθικολόγος Δουμᾶς παρίσταται οὐχὶ ὡς ἀπλοῦς δραματικός, ἀλλ' ὡς δικαστής, ὡς ἐκπροσώπων τὸν κοινωνικὸν νόμον, καθὰ παρετήρησεν ἕτερος κριτικός, ὁ Ganterax, λέγων: «Καὶ ἐνταῦθα ὁ δραματικός δύναται νὰ εἴπῃ «οὐκ εἰμὶ ἦδν ὁ Δουμᾶς, εἰμὶ ὁ κοινωνικός νόμος», καὶ εἴπε τοῦτο». Μετὰ δυνάμεως δὲ

πολλῆς ὑπερήσπισε τὸ θέμα αὐτοῦ ὁ Δουμᾶς, ἦν δὲ οὐχὶ δραματικός ὑπερασπίζων τὸ ἔργον αὐτοῦ: ὁ Duval πατὴρ ἢ Dumas υἱὸς εἰσὶν ἐν καὶ τὸ αὐτό, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ κοινωνικοῦ νόμου, ὁ δὲ κοινωνικός νόμος καταδικάζει τὴν γυναῖκα ἐκείνην ὡς παρίστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Duval τὸ πρότερον, συγχωρεῖ δ' αὐτῇ εἴτα πεισθεὶς περὶ τῆς εἰλικρινείας καὶ ἀφιλοκερδείας αὐτῆς. Ἡ Μαργαρίτη μετανοήσασα ἐδώθη, ἡ Μαργαρίτα διὰ τοῦ ἔρωτος ἐξηγνίσθη. Οὕτως ἠθέλησε τὸ ἔργον αὐτοῦ ὁ Δουμᾶς, ὡς καλλιτέχνης καὶ ἄμα ὡς ἠθικολόγος. Ἀναγνίσθητε τοῦ Thouvenin ἐν τῇ Denise. Ταῦτα περὶ τοῦ θεατρικοῦ τούτου ἐπεισοδίου· περὶ δὲ τῆς ὑποδυσταμένης τὸ σχῆμα τῆς Μαργαρίτας, Σάρρας, τότε μόνον λέγομεν, ὅτι ἡ κριτικὴ ἐγκώμια ἐπλεξεν αὐτῇ ἄφθονα, διότι ἡ Dame τῶν μάλιστα προσοικόντων αὐτῇ σχημάτων ἐστίν. Ὁ ἐνθουσιασμός ἐν τῷ θεάτρῳ Βέρδν ἦν πλήρης, αἱ δὲ ἀνεύφημαί ἐξύψουν τὴν χρυσὴν φωνὴν αὐτῆς.

Τῇ τρίτῃ, 13 ἰσταμένου, ἐδιδάχθη ἡ Tosca, δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε καὶ ἑξ εἰκόνας, ὑπὸ Victorien Sardou, διδασχὲν τὸ πρότερον κατὰ δεκέμβριον τοῦ ἔτους 1887 ἐν τῷ ἐν Παρισίοις θεάτρῳ Porte-Saint-Martin, ἐν ᾧ καὶ ἐπανελήφθη 132 φορές, εἴτα δὲ περιῆλθε τὸν τε παλαιὸν καὶ νέον κόσμον σὺν τῇ μεγάλῃ τραγωδῇ, ἥτις ὑποδύεται τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον. Περὶ τοῦ δράματος τούτου, ὅπερ δὲν προξενεῖ μὲν ἀνίαν, ἀλλὰ προκαλεῖ τὴν φρικτίαν ἐνεκα τῶν βασανιστηρίων καὶ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ πτωμάτων, μάλιστα κατὰ τὴν τρίτην πρᾶξιν ἐν ᾗ ὁ φόνος τοῦ ἡρώικοῦ Mario, ὅτε θανμάζεται ἡ μιμικὴ τῆς Σάρρας, τῆς διαπλασάσης τὴν Tosca, ἡ κριτικὴ πολλὰ ἔγραψε, καὶ οἱ μᾶλλον δὲ ὑπὲρ τοῦ Sardou διακείμενοι δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποκρύψωσιν ὅτι ἐν τῷ δράματι τούτῳ πολλὰ ὑπάρχουσι τὰ ψεκτά. Ἐγένετο δὲ δεκτὸν τὸ τὴν ὑπόθεσιν ἐν τῇ Αἰωνίᾳ Πόλει ὑποκειμένην ἔχον κατὰ τὸ 1800, ὅτε τὰ στρατεύματα καὶ ἡ ἀστυνομία τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως κατεῖχον αὐτήν, μᾶλλον ἐνεκα τῆς ὑποδυσταμένης τὸ σχῆμα τῆς Tosca μεγάλης τραγωδοῦ, ἥτις ἐν τε τῇ ἀνωτέρῳ σκηνῇ καὶ τῇ μετέπειτα τῆς παντομίμης τοῦ φόνου ὡς καὶ ἄλλαις σκηναῖς διέπρεψε καὶ ἐθανυμάθη. Τὰ τέσσαρα πτώματα τοῦ δράματος τοῦ Sardou εἰσι τὰς: α' τὸ τοῦ Angelotti, β' τὸ τοῦ Scarpia, ἐν τῇ τετάρτῃ πράξει, πλησσομένου δι' ἐγκλεισθῆναι εἰς τὴν καρδίαν ὑπὸ τῆς Tosca, γ' τὸ τοῦ Mario τυφεκισθέντος, καὶ δ' τὸ τῆς Tosca ῥιψοειδὲς εἰς τὸν Τίβεριν. Περὶ τοῦ δράματος τούτου ὁ Louis Ganderax τῆς «Revue des deux Mondes» ἔγραψεν: Ἡ Tosca ἔτυχε λαμπρᾶς ἐπιτυχίας μὲν οὐχὶ δὲ καὶ ἐκτιμίσσεως. Τοῦ Sardou χάριν ἐπεθύμουν καὶ ἐκείνην καὶ ταύτην. Μετὰ τὴν σκηνὴν τῆς κομωδίας τῆς πρώτης πράξεως δικαιοῦμαι νὰ ἐλπίζω ἀμφοτέρως. Ὁ αὐτὸς δὲ ἀναγράφων τὴν γνώμην τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης», δημοσιευθεῖσαν τῇ ἐπιούσῃ τῆς παραστάσεως, καθ' ἣν τὸ δρᾶμα θὰ μείνῃ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Sardou (Sardou's chef d'œuvre), θεωρεῖ αὐτὸ οὐχὶ ὡς τὸ κράτιστον, ὡς τὸ κράτιστον θεωρεῖται ἡ Patrie.

Τῇ τετάρτῃ ἐδιδάχθη, πληρωθεῖσης τῆς ἐπιθυμίας ἡμῶν, ἡ Φαίδρα τοῦ Ρακίνα. Ἐγράψαντες περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἔργου ἐν τῷ ἐν Παρισίοις Vaudeville ἐν τοῖς ὑπ' ἀριθμ. 23 καὶ 24 τεύχεσι τῆς Ἐπιθεωρησεως ἀρκοῦμεθα εἰς ἐκεῖνα.

Καθ' ἣν ἡμέραν δὲ γράφομεν τὰς γραμμὰς ταύτας αἱ ἀγγελίαι τοῦ θεάτρου Βέρδν φέρουσι τὰ ὀνόματα δύο μεγάλων καλλιτεχνίδων. τῆς Ἀδριανῆς Δεκουβόρδ καὶ τῆς Σάρας Bernhardt, τῆς δευτέρας ὑποδυομένης τὸ σκῆμα τῆς πρώτης, διὰ δὲ τῶν ὀνομάτων τούτων προβάλλει ἡ συμπαθὲς ἑλληνικὴ μορφή τῆς ἐπίσης μεγάλης καλλιτέχνιδος Ραχίλ, ἥτις τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1849 διέπλανε τὸν χαρακτῆρα τῆς ὑποκριτρίας, ἥτις τὸ ἔσχατον τοῦ παρελθόντος αἰῶνος πνεῦμα, τὸν Βολταῖρον, ἔσχε θαναμαστῖν.

Ἀλλὰ περὶ τῆς παραστάσεως ταύτης ὡς καὶ περὶ τῆς τοῦ *Maitres de Forges*, τῆ παρασκευῆ, τῆς *Francillon*, τῆ σαββάτω καὶ τῆς *Froufrou*, τῆ κυριακῇ, τῆ ἐπιούσῃ κυριακῇ.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Κατὰ τὴν 13/25 ἐπινότος μαῖον ἐκτελεσθήρεται ἐν Παρίσις, ἐν τῷ Κωμικῷ-Μελοδράματι, ἡ Ἰφιγένεια ἐν Ταυρίδι, τοῦ Glück, γερμανοῦ μελοποιῶ γεννηθέντος τῷ 1714 καὶ θανόντος τῷ 1787. Τὸ καίμενον ἐστὶν ἐκ τῆς ρακινεῖου τραγωδίας ὑπ' αὐτοῦ τοῦ μελοποιῶ συντελεσθέν. Ἐδιδάχθη δὲ τὸ πρῶτον τῇ 7/19 ἀπριλίου 1774 ἐν τῷ Μελοδράματι τῶν Παρισίων τῇ προστάτῃ τῆς μαθητρίας τοῦ Glück Μαρίας Ἀντωνέττης. Περὶ τοῦ ἔργου δὲ τοῖσιν τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου ἐν τῇ μουσικῇ, ὡς ἀπεκλήθη, σημειούμεθα ὅτι καθ' ὃν χρόνον οὗτος ἡτοίμαζε τὸ ἔργον αὐτοῦ, διελθόντις τοῦ Μελοδράματος, τῶν Παρισίων ἐνετείλατο ἐπίσης τῷ ἰταλῷ μελοποιῷ, τῷ ὡς ἀντιπάλῳ τοῦ Glück παρουσιάζοντι Piccini, τὴν μελοποίησιν τοῦ αὐτοῦ ἔργου τοῦ Ραχίλ. Τῷ ἰταλῷ δὲ τούτῳ μελοποιῷ ἐδόθη ἡ ὑπόσχεσις ὅτι τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐκτελεσθήρεται πρὸ τοῦ τοῦ γερμανοῦ μουσικοῦ. Παραμείνας ὅμως τῆς Μαρίας Ἀντωνέττης ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἔρθη καὶ οὕτω ἐπαίχθη πρῶτον τὸ ἔργον τοῦ Glück, ὅπερ καὶ ἐπετράχθη τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, ὑπὸ ἐπιτυχίας σιερθέν. Μετὰ τινὰ ἔτη ἐπαίχθη καὶ τὸ τοῦ Piccini ἀλλὰ τοῦτο ἀπέτυχε. Πρὸς ἐπίτασιν δὲ τοῦ κακοῦ ἡ ὑποκρίτρια, ἥτις ὑπεδύετο τὸ σκῆμα τῆς Ἰφιγενείας, ἦν ἐν καταστάσει μέθης κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς παραστάσεως, τότε δὲ ἐρρήθη καὶ τὸ περίφημον «*ce s'est pas l'Iphigenie en Tauride, c'est une Iphigenie en Champagne*», ὅπερ ἀναπολεῖ εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν ἕτερον ὅμιλον τούτῳ ρηθὲν ὑπὸ φίλου σεβαστοῦ πρὸ ἐτῶν, διδασκόμενης τῆς Ἰφιγενείας ἐν Ταυρίδι ὑπὸ ἑλληνικοῦ θιάσου ἐν ᾧ πλὴν τῆς ὑποδυομένης τὸ πρόσωπον τῆς Ἰφιγενείας οἱ ἄλλοι ὑποκριταὶ οὐδὲν ἔπραζαν. Ἐπὶ τούτῳ οὗτος εἶπε περὶ τῆς ὑποκριτρίας ὅτι «ἦν ἀληθὴς Ἰφιγένεια ἐν Ταυρίδι».

— Ἐφθασεν ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν τὰ θέατρα τοῦ μελοδράματος κλείουσι τὰς θύρας αὐτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Τὸ θέατρον τῆς Σκλάας ἐκλείει διὰ τῆς 22ης παραστάσεως τοῦ *Falstaff* τοῦ Βέρδν. Ἡ ἑταρεία, ἥτις ἐξετέλει τὸ νέον τοῦτο ἔργον τοῦ ἐξόχου μελοποιῶ μετέβη εἰς Γενουήν, ἀφ' ἧς ἐποιήσατο ἔναρξιν τῆς μεγάλης αὐτῆς περιόδου ἀνὰ τὴν Ἰταλίαν.

— Τὸ ὄνομα τοῦ δαιμονίου τῆς Ἀγγλίας τραγικοῦ γράφεται συνήθως: Shakespeare. Φυλάττει ὅμως τὴν προφορὰν ἐν τῷ συνόλῳ τῶν γραμμῶν ἐγγράφῃ καὶ διαφύως. Ἰδοὺ ὀρθογραφικὰ δείγματα τοῦ ὀνόματος τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ἐξηγμένα ἐξ ἀρχαίων ἐγγράφων, ὧν τινὰ χρονολογοῦνται

ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς διαπλάσεως τοῦ Ἀμλέτου: Shakspeare, Shaxpere, Shakspeare, Shaxspere, Schaksper, Shakspeare, Shakspeare, Schakespeyr, Shaxespeare, Shagspere, Shaxpur, Shaxsper, Shaksper, Saxpere, Shackspeare, Shakspeare, Shakespeire, Shackspeare, Shakspear, Shaxper, Shakspear, Shaxpeare, Shaxbure, Shakspeere, Shackspeyr, Shakespear, Schaksper, κλπ.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ δημοσίευσίς τῆς περὶ τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος ἐκθέσεως τοῦ ἀγγλοῦ οἰκονομολόγου κ. Λόου καὶ αἱ ἐν αὐτῇ ἐκφερόμεναι γνώμαι ἀφ' ἐνός, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ ἀνθεθνικὸς τρόπος, μεθ' οὗ ἡ ἀντιπολίτευσις ἐξακολουθεῖ διεξάγουσα τὴν κατὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ κ. Τρικούπη καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς πολεμικὴν, μὴ δυναθεῖσαν εὐτυχῶς νὰ ἐπενέγκῃ τὴν ματαίωσιν τοῦ δανείου, καίτοι ἀναντίρρητον ὅτι δυσχεραίνει αὐτὴν μεγάλως, ἀποτελοῦσι τὰ σπουδαιότατα σημεῖα τῆς ἐβδομαδιαίας ἐν Ἑλλάδι πολιτικῆς κινήσεως. — Ὁ κ. Λόου μετὰ λεπτομερῆ κατὰ τὸ δυνατόν ἐρευναν διαπιστοῖ ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ ὅτι ἡ Ἑλλὰς κέκτηται πᾶσαν τὴν ἀναγκαίαν εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εὐημερίας αὐτῆς οἰκονομικὴν ζωτικότητα, δυναμένη καὶ αὐξησίν τινα εἶναι φορολογίας νὰ ὑποστῇ ἀκινδύνως, ὅτι ἀμφότεραι αἱ πολιτικαὶ μερίδες αὐτῆς διαχειρίζονται τὰ κοινὰ μετὰ τιμιότητος ἀμέμπτου, ὅτι ἡ ἐνεστώσα οἰκονομικὴ τοῦ βασιλείου καχεξία εἶναι προϊόν κατὰ τὸ πλεῖστον νομισματικῆς ἀνωμαλίας, δυναμένης νὰ θεραπευθῇ κατὰ μέγα μέρος διὰ τῆς συνομολογήσεως ἐξωτερικοῦ δανείου 110 ἑκατομμυρίων, ὅτι ὁ τοῦ 1893 προϋπολογισμὸς κατὰ τοὺς ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν πραγματικῶν εἰσπράξεων τοῦ προτέρου ἔτους γινόμενους ὑπ' αὐτοῦ ὑπολογισμοὺς ἐπαγγέλλεται πραγματικὸν περίσσευμα τεσσάρων ἑκατομμυρίων, ὅτι τέλος, τελειότερον ὄργανον καὶ παγιούμενον τοῦ συστήματος τῆς διαχειρίσεως, καὶ τῶν προτέρων δανείων καὶ τοῦ νέου τῶν 110 ἑκατομμυρίων ἡ ὑπηρεσία ἐξασφαλίζεται καὶ ἡ μέλλουσα οἰκονομικὴ τοῦ κράτους εὐεξία κρατύνεται. — Τὰ ἐνθαυρντικὰ ταῦτα περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπη ἐπιχειρηθέντος ἀνορθωτικοῦ ἔργου μετὰ τοσαύτης δυσἀρεσκείας εἶδεν ἡ ἀντιπολίτευσις, μάλιστα δὲ τὸ μικροσκοπικὸν αὐτῆς ὑπὸ τὸν κ. Ράλλην τιμῆμα, ὥστε οὐ μόνον τὰ ἐξ ἀμάξης ἐξήνεγκε κατὰ τοῦ ἀγγλοῦ οἰκονομολόγου, οὐ ἡ εὐσυνειδησία δὲν ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ υἱοθετήσῃ τὰ ὑπὸ τῶν φιλοπατρίδων τούτων Ἑλλήνων εἰσπληθέντα αὐτῷ καὶ ἀνὰ τὴν ὑψηλίον πᾶσαν διὰ ποικίλων κακοδολῶν δημοσιεύσεων διακηρυχθέντα περὶ κατεχούσης διῆθεν τὸ κράτος ἀνιάτου οἰκονομικῆς φθίσεως καὶ ἀναποδοράσως ἐπικειμένης χρεωκοπίας αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν μηχανορρα-